

[Glønborg]

Hr. Ole Henriksen nævner nogle helt personlige sympatier og antipatier, der naturligvis kan være mellem mennesker på grund af deres forskellige holdninger, og ærlig talt så må vi vel konstatere, at i enhver mindre virksomhed, hvor man er tæt på hinanden, spiller den slags personlige ting nok en vis rolle, når man ansætter folk, og også når man søger arbejde, men at det skulle være noget, som var specielt for kristelige personer, kan jeg ikke på nogen måde se, og jeg synes, at det er lidt for billigt at trække eksempler frem lige netop fra den side.

Det, det drejer sig om her, er jo, at systemet, som det fungerer nu, tvinger nogle mennesker, der egentlig gerne ville arbejde sammen, til at lade være med at gøre det. Jeg står her med en kopi af et opsigelsesbrev, hvori arbejdsgiveren skriver til den pågældende: »Det er med beklagelse, at jeg hermed må opsigte dig. Grunden til opsigelsen er, at jeg ikke finder, du passer til firmaet.« Det er en pæn måde at skrive på, at jeg ikke må have lov til at beholde dig for den faglige organisation, som har lavet vrøvl. »Jeg takker dig for samarbejdet i den forløbne tid.« Det var en person, der passede sit arbejde godt og var vellidt, men der kom nogle udefra og sagde: Han kan ikke være her, for han hører ikke til den rigtige fagforening. Og vi har et eksempel fra Schrøder-Plast A/S i Juelsminde; den sag har været offentligt omtalt i aviserne, og derfor kan jeg sige: Det er akkurat parallelt til dette.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Jamen der sendes jo mange af de pæne breve, opsigelser, rundt omkring. Vi kender eksempler i hobetall fra LO's organisationer på, hvordan folk bliver afskediget med en eller anden begrundelse, som enhver ved aldeles ikke er arbejdsgiverens begrundelse for at afskedige det pågældende menneske. Det kan være en sikkerhedsrepræsentant, som nu lidt for tit har påpeget, at her er der altså nogle gener og nogle farer ved at blive ved med at arbejde ved dette her; hvis vedkommende kommer fem minutter for sent efter at have fået én advarsel for det, falder hammeren med et pænt brev om, at »da De desværre ikke kan møde til tiden om morgenen...«, og så er det ud!

Det er et eksempel på, at også i de kristne fagforeninger og de kristne arbejdsgiverforeninger er det pæne breve, der går rundt, og

man kan ikke påvise den reelle årsag ved en domstol. Man skal jo altid huske på, at i disse sager er det den afskedigede eller hans eller hendes organisation, der har bevisbyrden med hensyn til, hvorfor de er afskediget; arbejdsgiveren har det ikke, han har bare benyttet sig af de helt klare ting som nu her, at man kommer for sent, til at skille sig af med den pågældende person.

Og til fru Pia Kjærsgaard vil jeg sige, at denne forespørgsel handler altså ikke om bidrag til politiske partier fra organisationer. Det kan man selvfølgelig godt blande ind i den, hvis man har lyst til det, men det plejer vi at have en anden forespørgsel om, og vi har jo jævnlig forespørgsler om disse ting, så jeg regner med, at den anden kommer ved en anden lejlighed.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

En kort bemærkning til hr. Glønborg, og så går vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Den skal også blive meget kort.

Jeg troede, hr. Ole Henriksen, at SF og Kristeligt Folkeparti kunne stå sammen om et menneskesyn, der tilgodeser den enkelte, den lille, over for de store og de stærke, og derfor troede jeg, vi kunne samarbejde om netop at undgå de uhyrlige afskedigelser, som ikke er begrundet i et egentligt arbejdsforhold, men i noget helt andet og uvedkommende.

Bjørn Elmquist (V):

I Venstre har vi altid betragtet retten til at organisere sig, til at skifte fagforening eller til at være uorganiseret som en vigtig del af vore frihedsrettigheder ifølge grundloven, men indtil 1960'erne havde vi ikke ret meget konkret retsgrundlag her i Danmark for disse standpunkter. Så kom højesteretsdommen i den såkaldte Thyborønsag og fastslog, at offentligt ansatte ikke kunne underkastes eksklusivaftaler eller eksklusivbestræbelser, og siden er der faktisk ikke indgået eksklusivaftaler på det offentlige område.

I 1982 kom der et lovgrundlag under den daværende socialdemokratiske mindretalsregering, loven om beskyttelse mod afskedigelse på grund af foreningsforhold, og forhistorien hu-